

Sigmond István

Aki isteneknek áldozik, nem csupán az úrnak, megölettségük

(Mózes II. könyve)

Nem tépte a láncait, de az öröknek valamelyes mértékben nógatniuk kellett a foglyukat, hogy gyorsabban haladjon előre a tárgyalóteremhez vezető folyosón. Az érdeklődő közönség már korán reggel megtöltötte a termet, a különleges bűneseteken kéjelgők száma megnövekedett az utóbbi időben (az egyik szociológus cikkezett erről nemrég, hogy nagyon itt volna az ideje, hogy ez a téma is terítékre kerüljön az egyik szociológusok számára rendezett konferencián), hogy honnan tudta meg a fél város, sőt, a környező települések lakosai is, hogy egy tízezreket érdeklő bűneset tárgyalására pontosan mikor és hol fog sor kerülni, talány. Az érdeklődőknek csak egy kisebb hányada fért be a terembe, a folyosókra rekedtek rengetegen, a nagy többség otthon bosszankodott, hogy a polgármesteri hivatal nem képes egy nagyobb termet biztosítani a kivételesen ritka bűnesetek tárgyalására, hiszen köztudott, hogy a cirkusz – mióta világ a világ – a plebs élvezeti cikkeinek egyike.

A láncdíszekkel teleaggatott vádlott egyre nehezebben tartotta a ritmust a minduntalan gyorsabb ütemre váltott örökkel, egyébként világszerte megfigyelhető az a tendencia, hogy a foglyukat kísérő örök, függetlenül attól, hogy milyen célból indultak útnak, kivégzésre viszik-e az illetőt vagy csak meghallgatásra, orvoshoz, levegőzni a börtön udvarára, vagy esetleg találkozni a látogatóval, egyre örületesebb iramban haladnak előre, a fogoly a lehető legjobb indulat mellett sem tudja tartani velük a lépést. Ha a jóindulat hiányzik, márpedig legtöbbször ez a helyzet, a jelenet komikus fordulatot vehet, ahogy az ór vagy az örök vonszolják magukkal a néha igen idős vagy női foglyukat, akik kénytelenek a cementfolyosókon vagy a köves udvarokon csúszkálva ordítva hangot adni felháborodásuknak az örök kíméletlensége miatt. Most is ez történt, csak hogy a fogoly ezúttal ereje teljében lévő, középkorú férfi volt, akit mintha nem zavartak volna láncai, ahogy a folyosón ingadozva minduntalan nekicsapódott egy-egy fal mellé húzódozó kíváncsiskodónak. Ezek közül sokan alig várták, hogy megérinthessék a nap sztárját, akiért érdemes volt reggel ötkor felkelni, és ki tudja, hogy melyik környező településről a helyszínre utazni, ahol majd kimondják az ítéletet. Sokan kiválasztottaknak érezték magukat, hogy alkalmuk volt megérinteni egy ilyen

szörnyeteget, lesz mit meséljenek otthon a gyermekeknek s majd az unokáknak, s évtizedek múlva majd ők is elmesélhetik, hogy a nagyi megérintette az évszázad förtelmét, akinek a fejét vették, felakasztották, agyonlövették vagy a villamoszékben fejezte be dicstelen életét, s aki azért lett végképp hírneves, mert a halála előtti percekben letérdelt és hangosan, jól hallhatóan elmondott három imát, a Miatyánkot, a Hiszekegyet és egy soha senki által nem ismert imát, ami a saját imája kellett hogy legyen bizonyára. A jelenlévők közül sokan állították, hogy meghatóbb szövege volt, mint az első kettőnek.

A most várakozók is hálát adhatnak agysejtjeik bölcsességének, hogy a tohonya testet rávették a hajnali felkelésre, lemondani egy ilyen bűneset tárgyalásának első perceiről igen nagy hiba lett volna, ahol szellemi élvezeteket osztanak, be kell állni a sorba, ezt ugyan nem írja elő sem az Ó- sem az Újtestamentum, ahogy arról sem esik szó sehoh, hogy a szúnak nem lehetnek kilátásai, ha operanékesi karriert szeretne befutni, noha most és itt ők vették át a főszerepet, ahogy a kiszáradt törvényszéki bútorokban dolgoznak vadul, s ez azért hallatszik olyan nagyon, mert a csend behemót testével beterít mindent, a halotti csend üdvrivalgásnak tűnhetne emellett, ha volna süketnéma csend, akkor ez olyan, semmilyen csendhez sem hasonlítható, talán a középkorban lehetett ilyen tapasztalni, amikor a császár pisilni készült, s az udvar ott imádkozott körülötte, hogy sikerüljön a manőver, mert ilyenkor a császár kegyelemben részesített egy-két kötél általi halálra ítélt pernahajdert, akiket azért ítélték halálra, mert megerősszakoltak egy apácát a kolostor udvarán, vagy azért kellett fiatalon lakolniuk, mert bizonyítást nyert, hogy varázslattal esőt fakasztottak néhány ártatlan báránnyelől, s a rettenetes zuhatag tönkretette a császárné virágoskertjét.

Ez a mostani vádlott megállt a bíró pulpitusa előtt.

– Ne még! – kiáltott a bíróra, aki kinyitotta volna az eléje készített dossziét. – Te sejtéd, hogy mit fogsz olvasni az első oldal elé bekapcsolt cédulán, én biztosan tudom. Halál, uram, halál, ezt írta neked oda a Hatalom. Mert valaki mindig eldönti az ítéletet, mielőtt a tárgyalásra sor kerül. De te, akinek az értéke egy állandóan gennyező sebhely értékének felel meg, amely egy egészséget mímelő, rákos bőrbetegségben szenvedő emberi testen virít, ez a ti jogrendetek, amelynek te lelkes híve vagy, nem kényszerből lettél az, ami, hanem mert annyit érsz, mint egy örökösen haldokló testből kifarolt utolsó szellentés. Mihez hasonlítsalak, hogy végre megtudd, hogy minek tartanak az emberek, nem csak a vádlottak s hozzátartozóik, hanem mindenki, akinek valamelyes köze volt, van vagy lesz ehhez a jogrendhez, szóval a világ maga, cselédek és úriemberek, járókelők és parlamenti képviselők, bohócok, bölcsék és a postáskisasszony a sarki postahivattal pultja mögül, szülőanyák és hóhérok, az egyház, az iskola, a bölcsők készítői és a temetkezési vállalkozók, írók, költők, zenészek, képzőművészek, filozófusok és rabok, köztörvényesek és politikai foglyok, azaz mindenki, aki él és mozog. Nos, tudnod kell, tudja meg mindenki, hogy nem ismerek el világi bíróságot, amelynek joga lenne ítélni bűneim felett. Három évig egy pappal voltam egy cellába zárva, hívó letterem, képzeld, tudom a Tízparancsolatot, s ha volna még időm, be is tartanám. Én csak a mennyek törvényszéke által hozott határozatoknak tudom alávetni magam, mert kimondatott – ha olvastad volna a Bibliát, te

is tudnád –, „a ki barommal közösül, halállal lakoljon”, és „a ki szidalmazza az ő atyját vagy anyját, halállal lakoljon”, és „a ki megveri az ő atyját vagy anyját, halállal lakoljon”. S aki megöli őket, kérdem én? S aki paráználkodik az anyjával, annak kivégzése előtt és után is, kérdem én? Ez utóbbiakkal a hetedik s a nyolcadik parancsolat foglalkozik úgy-ahogy, de megtorlásokat semmit sem ír elő, de gondolom, nyilvánvaló. Engem többször is halállal kell sújtani, de a világi törvényszékek ehhez semmi köze, a mennyek országának törvényszéke előtt nincs fellebbezés, nem is óhajtanék kegyelmet kérni, ahogy te sem kaphatnál kegyelmet bűneidért, hiszen rád gondolva fogalmazott meg egy passzust az Egek Ura, amikor kimondja, szintén a Mózes II. könyvében, hogy: „a ki isteneknek áldozik, nem csupán az Úrnak, megöletessék”. És te nem a mi Urunknak áldozod azt a két egyesztendős bárányt mindennap szüntelen, így szól az Írás, hanem embe-
reket áldozol, naponta néha többet is, és idegen isteneknek hódolsz. Ha megmaradtál volna a hitregék világában ügyködő isteneknél, s őket imádtad volna minduntalan, akik tulajdonképpen nem is léteztek soha, a mi Urunk, Istenünk bizonyára ezt megbocsátotta volna neked. Tipikus eset vagy: a pórusaidat kitöltő tartalom – úgy értem, hogy a posványban virágzó hatalom – kibuggyan a környezetedre is, és megfertőzi körülötted a világot, olyan, mintha a ganéba, amelyet beleszórsz az anyaföldbe, hogy nagyobb termést hozzon, belevegyítenél vagy 50 százaléknyi arzént is.

Nem kaptam Istentől felhatalmazást, hogy közöljem ezt veled, de a halálok halálával fogsz kinyiffanni te is, nekünk törpe lelket adott annak idején az Úr, tudta, hogy mi lesz belőlünk, csodálom, hogy nem ölt meg mindkettőnket sokkal hamarabb, a te időd már most eljött, értékeld jóindulatomat, hogy ezt közlöm is veled. – A fogoly előrelendült, valahogy feltornászta magát a bírói pulpitusra, egy hatalmas pengéjű kést kapott elő a bugyrai közül, amit lánccal összekötözött kezeivel, nehezen ugyan, de sikerült belevágnia a bíró nyakába.

A költő

A konyhaasztalnál ült, ott írta a levelet:

„Aranyom! Így nem tudom tovább csinálni, élni így tovább nem érdemes. Napok óta képtelen vagyok elaludni éjszaka, néha látom, hogy figyelsz, olyankor horkolást imitálok, de a nappalaim is egyre elviselhetetlenebbek. El kell fogadnod az elfogadhatatlant, hogy egyszer s mindenkorra elfogyott az életkedvem. Ez már több, mint depresszió, ezt gyógyszerekkel vagy ideggyógyászati rábeszéléssel kezelni nem lehet, ha eljut idáig az ember, hogy feleslegesnek tartja a létezését, el kell dobnia magától az életet. De hogyan csináljam? Nincs fegyverem, leugorni sem szeretnék a nem tudom, hányadik emeletről, felakasztani sem akarom magam, na jó, és akkor hogyan? Fullasszam be magam a fürdőkádb vízébe? Vágjam fel az ereimet? Milyen módszerrel lehet még meghalni? Neked mindig vannak jó ötleteid, de ebben az esetben mégsem tehetem meg, hogy tőled kérjek tanácsot. Sosem tagadtad meg, hogy segíts nekem, de most megtagadnád, tudom. Mit tegyek? Mérget is lehetne szerezni, de honnan, hogyan? Vegyek be egy marék altatót? Ha rájössz, kimosatod a gyomromat, és röhögni fog rajtam a

világ. Azzal fognak megvádolni, hogy szándékosan választottam ezt a megoldást, mert tudtam, hogy meg fognak menteni, biztosan nem is akartam komolyan öngyilkos lenni, szenzációhajhászás volt az egész. Tudod, hogy nem szeretem, ha kiröhögnek, ha megaláznak, ha gúnyolódás tárgya leszek valamiért, főleg, hogy itt igaznak is tűnhet az előbbi feltételezés. A helyzetet kétségbeejtőnek érzem, de úgy döntöttem, hogy nem sietem el a dolgot, ellensúlyozni próbálom a kételyekkel, bizonytalanságokkal terhelt órákat olyan események felidézésével, legyenek azok valóságosak vagy képzeletbeliek, amelyek életem utolsó óráit – legalább tíz óra áll rendelkezésemre, amíg hazaérkezel beteg édesanyádtól, ezt a körülményt most igen nagy szerencsének tartom – elviselhetővé teszik.

Akkor elkezdem.

Tízéves koromban nyápic, gyenge kisfiú voltam, sorban vertek meg az osztálytársaim, mindenki kigúnyolt, röhögött rajtam, néha felfektettek a katedrára, levetkőztettek gatyára, s a nadrágszíjjammal ütlegelték a testemet. Amikor már nem bírtam elviselni a fájdalmat, segítségért kiáltottam, dehogyan kiáltottam, üvöltöttem, de a harmadik emeletről nem hallatszottak le a hangok a földszinti tanári szobába, a többi diákot meg nem érdekelte a valamelyik osztályteremből kiszűrődő ordítozás, szünetekben mindenki hangoskodott, aztán mégiscsak megjelent két tanár, leparancsolták rólam a kölyköket, az egyik tanár nemsokára megjelent valami krémmel, és azzal kenték be a vérző testemet, a fiúkat megfenyegették, hogy ennek kicsapás lesz a következménye, ha még egyszer megfognak valakit ilyenfajta erőszakoskodással. Ez főleg Bunkónak szólt, akit csak a háta mögött merészelt így emlegetni az osztály, sokkal magasabbra nőtt mindenkinél, egy valamikori bokszbajnoknak volt a fia, ő is bokszolt, senkivel sem összehasonlítható erejét arra használta, hogy nap mit nap megvert néhányunkat, térden állva kellett könyörögni neki, hogy aznap kíméljen meg rettenetes ökölcsapásaitól, de ennek csak akkor volt foganatja, ha az illető felajánlotta az azt napitízóraját, képes volt felzabálni öt-hat dupla szendvicset, egyébként tornán kívül szinte minden tantárgyból bukásra állt, de könyörületből sosem kellett osztályt ismételnie. Persze, az ezzel kapcsolatos emlékeim második részét akartam tulajdonképpen felidézni, amely bearanyozza a várakozással eltöltött órákat, amíg képes leszek valahogy dönteni. Édesapám tudomást szerzett az iskolában zajló eseményekről, felfogadott egy izomfejlesztéssel foglalkozó szakembert, akihez minden délután eljártam, nagyon lelkiismeretesen végeztem az illető által előírt gyakorlatokat, néha rettenetes erőfeszítéseket kellett tennem, hogy megfeleljek a követelményeinek, de nagyon megérte, mert nem telt el hat hónap, és fizikai állapotomban radikális változás állott be, már nem kellett eltűnnöm a napi veréseket, ellen tudtam állni az erőszakoskodóknak, a fő célom persze az volt, hogy azt az iszonyatos Bunkót meg tudjam verni alaposan, és nemsokára eljött annak is az ideje, amikor annyi bátorságot gyűjtöttem és olyan erősnek éreztem magam, hogy az egyik nagyszünetben ki mertem hívni egy verekedésre. Ott álltunk egymással szemközt az udvar közepén, a diákság nagy része minket körbevéve figyelte a hihetetlen eseményt. Azzal kezdődött a küzdelem, hogy Bunkónak kivédtem egy hatalmas ökölcsapását, s egy irtózatosságot mértem a fejére. Bunkó orrán, száján ömleni kezdett a vér, és leesett az udvar kövezetére. Ráültem a hasára, és tovább

ütlegeltem a fejét. A körülöttünk állók minden egyes ütésemet üdvrivalgással honorálták, Bunkónak véres volt mindene, megmozdulni sem tudott. Amikor megelégteltem az ütésekkel, felálltam róla, és bakancsos lábammal rugdosni kezdtem mindenhol, ahol csak értem, de főleg a fejét, a mellét s a hasát vettem célba. Nemsokára néhányan figyelmeztettek, hogy Bunkó elájult, abba kellene hagyni. Persze abbahagytam, de a mindennapi veréseket valahogy meg kellett bosszújam. Valaki hívhatta a mentőket, mert egy jó negyedóra múlva Bunkót elvitték. Úgy tették fel a hordágyra, mint egy rongybabát. Aztán a következő napokban sorban mindenkit megleckéztettem, akik az elmúlt években bántottak, nem vertem őket agyon, de többen megbánhatták, hogy megvertek valamikor. Nos, mindenek előtt ezeket a pillanatokat idéztem fel, ott, a konyhaasztalnál ülve. Ezeket persze részletesen elmeséltem Neked annak idején, csodálkoztál, hogy képes voltam ilyen durva is lenni, de valahol megértettél, hogy nem hagyhattam bosszú nélkül az évekig tartó megalázást. A részleteket most csak magamnak ismételtam el, hátha valamikori sikerélményem ellensúlyozni képes a mostani, egy évtizede tartó sikertelenséget.

Aztán eszembe jutott a tizenöt éves korom, amikor kicsit korán ugyan, de felébredt bennem a férfi. Valamiért úgy döntöttem, hogy egy szüzet fogok a magamévá tenni, de ilyen szerzet nem nagyon volt a környezetemben, legalábbis a korombeliek között senkinek sem volt ilyen híre. Fialapácák jöhettek volna esetleg számításba, de ezekről nem lehetett volna leimádkozni a bugyit, így hát kénytelen voltam a tündérek környezetében keresgélni. Tanácsot nem nagyon volt kitől kérnem, hogy hol találom meg őket, kollégáim kiröhögtek volna, kénytelen voltam én magam megtalálni a megoldást. És sikerült persze, akkor az volt a meggyőződés, hogy erős akarattal mindent sikerül elérnie az embernek. Besuvadtam a János Vitézbe, és nem kellett sokat keresgélnem, a tündérek országát rögtön megleltem, a tündérek nemsokára ott röpdöstek körülöttem, fiatalok voltak, és mozdulataikból, valamint arcuk vonásaiból azt a következtetést lehetett levonni, hogy minden érdekli őket. Egyébként az a hír kering róluk, hogy nem élnek sem étellel, sem itallal, a szerelem édes csókjával élnek mindannyian, de ott és akkor ezt tévhitnek éreztem. Így hát nem mertem érdeklődni, hogy mit szólna valamelyikük egy szex partihoz, már csak azért sem, mert nem nagyon lehetett beszélgetni velük, egyfolytában daloltak, táncoltak, s amikor ezekben belefáradtak, órákig tudtak megállás nélkül imádkozni. Egyikőjüket sem láttam fekvő helyzetben, s mintha az altestük sem hasonlított volna a miénkhez, egyszóval egyáltalán nem bizonyult jó ötletnek, hogy szex-ügyben a tündérekre gondoltam. De a légkör, amelyben éltek, s ahogy daloltak és táncikáltak, ezek mind-mind sajátos élményt jelentettek számomra, amelyeknek a felidézése örömmel töltötte el a lelkemet, mondhatom, hogy boldognak éreztem magam, miközben írtam Neked a búcsúlevelet.

A mesék világában még egy ideig folytatódott az életem, ezután következett be a leglényegesebb pillanat, a tündérektől ugyanis másfelé vezetett az utam, s egyszer csak ott álltam a sötétség országában, s az egyik mélységes barlangban felfedeztem egy tétlenül álldogáló boszorkányt, irtózatosan ronda csemetéje ott röpdösött körülötte, aki ahogy meglátott, rögtön rám vetette magát, le kel-

lett mondanom eredeti elképzelésemről, hogy legelőször egy szüzet tegyek a magamévá, hagytam, hogy ez a bestia csókoljon, hát, mit mondjak, elképzelni sem tudtam, hogy így is lehet csókolni, azóta is csókművész vagyok, ezt te is tapasztalhattad, kicsikém. De nem álltunk meg itt természetesen, végre elvesztettem a szüzességemet, azóta életem egyik legfontosabb tartozéka a mindennapi szeretkezés. Elégge sajnálatosnak tekinthető, hogy ez szinte mindennél fontosabb nekem.

Aztán huszonkét éves koromból is felidéztem egy eseményt. Amikor már nem bírtam elviselni hazám diktátorának gaztetteit, századmagammal megrohmoztam a palotáját, bírója és hóhéra lettem egyszemélyben. Halálra ítélttem hurrázók bátorításától is erőt merítve, kivonszoltuk a városi futballpályára, beállítottam az egyik kapu elé, a tizenegyest jelző pontra, s mindenféle hangosan kimondott ítélet nélkül beleeresztettem a gépfegyverem egész tárát, aztán a hullát kivittük a városi szeméttelre, elő voltak készítve a csákányok, ásók, lapátok, legalább húszan ástuk meg a sírgödört, majd saját kezűleg helyeztem el arccal a gödör alja felé ennek az apró termetű nyomorultnak a tetemét. Imádkozni senki sem imádkozott, köpeteket érdemelt volna, de idáig nem aljasodott egyikünk sem, mégiscsak ember volt valamikor, akinek Isten kellett volna elvegye az életét, de Ő ránk bízta, hogy helyette és nevében is megszabadítsuk tőle az emberiséget. Olyan nyugalom szállott reám, mintha nem a testemet, hanem a lelkemet simogatták volna az angyalok vagy nem tudom, kicsodák, de semmiképpen sem földi lények. Ezt akkor is éreztem, és most itt, a konyhaasztalnál ülve.

És volt időm felidézni életem legfontosabb eseményét is, azokat a pillanatokat, amikor ezelőtt öt évvel ott álltunk a templomban a tiszteletes úr előtt, és összeadott bennünket. Te nem láttad, nem láthattad magad, aranyom, az arcodon s a szemed fényében olyan boldogság ragyogott, amelyhez hasonlót sem életben, sem filmekben nem láttam soha, az ilyen mértékű boldogságot nem lehet tetetni, olyan ajándék volt nekem, amelyet földi ember addig soha nem láthatott, bársonyos arcodban a mennyek kegyelme kapott otthont, s ahogy megfogtad a kezem, enyhe szorításodból átsugárzott az örökké tartó szerelem ígérete. Az illatod? Átvetted Isten illatát, s azt rám öntötted, mint egy mennyei palástot, azóta is abban járok, azt hiszem. A lelked költözött az arcodra, a szemeid úgy ragyogtak rám, hogy látszott rajtuk: örök időkre a társamul szegődtél, soha senki nem téríthet el kiválasztott utadról, engem választott a lelked, a szíved, minden porcikád. Ahogy lélegzetet vettél, érezhetővé tetted a szándékodat, hogy soha, de soha nem fogsz elhagyni engem, gyermekeket fogsz szülni nekem, akikből egészséges, kulturált, jól képzett fiatalokat fogunk nevelni, nap mint nap értelmet adunk közös életünknek, sosem fogjuk bántani vagy megcsalni egymást, a miénk lesz a sírig tartó szerelem, amely legtöbbször csak ígélet marad, a miénk valószínűleg érzékelhető lesz számunkra is, környezetünk számára is mindenkoron. És most hagyjalak el? Csak azért, mert a nyakadon élek?! Mert ez a valóság. Van nekem rendes foglalkozásom, hiszen tudod, és mégis, csupán alkalmi munkákkal töltöm el az időm egy részét, amit én keresek ezzel, az édeskevés, az én keresetemből nem tudnánk megélni sehogy sem. Úgy döntöttem, hogy szabadúszóként próbálok helytállni az életben, költő akartam lenni mindenképpen,

megszállottként írom mindennap a verseket, neked tetszenek, bátorítasz, hogy írjak tovább, keresel annyi pénzt, hogy nehezen ugyan, de megélünk belőle. Én meg küldöm a verseimet ide-oda, még egyiket sem közölték, a válaszok többsége biztató ugyan, több versszerkesztőtől kaptam ilyen választ, hogy tehetségesnek tartanak, de – azt írta egyikük, és ez meg kellett volna gondolkoztasson erősen – nincs meg bennem az az isteni szikra, amellyel nagy költészetet lehet művelni, közepes költészetet művelni meg nem érdemes. Közben kaptam olyan válaszokat is, hogy vannak igen sikeres hasonlataim, amelyeket máshol nem lehet olvasni, az egyik versemben például azt írtam, hogy „a harangok Isten földi fülbevalói”, az illetőnek ez nagyon tetszett. De ez még nem elég a megdicsőüléshez, erőt kellene vegyek magamon, hogy abbahagyjam ezt a szabadúszó életvitelt, ami még csak nem is nevezhető szabadúszásnak, hiszen soha semmi pénzt nem kerestem vele, el kellene hogy helyezkedjek közgazdászként, könyvelőként, vagy valami ezekhez hasonló szakmában, hiszen egyetemi képzettségemmel helyt tudnék állni akármelyikben. De az is elképzelhető, hogy nyitok egy izomfejlesztő iskolát, vagy valami ehhez hasonlót, milyen jól fogott nekem is annak idején, rengeteg nyápic gyermek él a városban most is, az én izomzatom meg egyáltalán nem sorvadt el az idő teltével, igaz, most is emelek súlyokat, reggelenként tornászom, és ötször-hatszor körbeszaladom a tömbházat, apám arra szoktatott rá, hogy a kondíciómát meg kell őriznem életem végéig, sokkal boldogabban fogok élni egészségesen. És most így, munkaképesen, egészségesen hagyjalak egyedül, amikor még mindig szerelmes vagyok beléd?! Hiszen jobban tisztellek és becsüllek bárkinél, a szüleimet, testvéreimet, barátaimat, sőt, a múltban vagy a jelenben élő költő példaképeim sokaságát is beleértve, akiktől ihletődöm, mestereimnek tartom őket, s úgy olvasom műveiket, mintha biblikus szöveg lenne mindahány. Maradok veled, kicsikém, és bocsásd meg nekem ezt a levelet. Szerelmed.”